

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Θ' ΘΕΣ/ΗΚΕΙΣ
(ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 454

ΕΤΟΣ ΙΗ' ΚΥΡΙΑΚΗ 19 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1964 (Π.Ο.Η.)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΤΗΛ. 628.280 ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

ΕΠΙΣΦΑΛΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΙΣ

Ἡ φιλότιμη ἡμῶν πατρίς κινδυνεύει κατ' αὐτὰς τὸν ἔσχατον τῶν κινδύνων. Ὡς ἀναγράφεται ἐν τῷ Ἡμερησίῳ Τύπῳ καὶ τοῖς λοιποῖς θρησκευτικοῖς, ἐντύποις τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν θρησκευτικῶν ὀργανώσεων, οἱ ἐπὶ τοῦ ὑπουργείου Παιδείας ὑπεύθυνοι παράγοντες ἀγωνίζονται παντὶ σθένει νὰ καταργήσωσι τὴν ἑλληνοχριστιανικὴν μόρφωσιν τῶν Ἑλληνοπαίδων, ἐξ ἧς ἐκπαιδευτικῆς μεταρρυθμίσεως πολλὰ δεινὰ θὰ ἐπισωρευθῶσιν εἰς τὸ πολυπαθὲς καὶ μαρτυρικὸν ἡμῶν ἔθνος, ἐπὶ ἀνυπολογίστῳ ἠθικῇ ζημίᾳ ἰδιαίτατα τῆς μαθητιώσης νεολαίας.

Ἡ κατάργησις τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν, ὅπερ τὰ μέγιστα συντελεῖ εἰς τὴν ἠθικοπνευματικὴν ἀγωγὴν καὶ παιδευσιν τῆς νεότητος, ἀποτελεῖ σφάλμα μέγιστον τῶν ἀρμοδίων τοῦ Ὑπ. Παιδείας τὸ ὅποιον, ἐὰν δὲν διορθωθῇ ἐγκαίρως καὶ κατεπειγόντως, θὰ κινήσῃ τὴν ἱερὰν καὶ δικαίαν ἀγανάκτησιν ἀφ' ἑνὸς μὲν τῶν διδασκόντων τὸ μάθημα τοῦτο, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὁλοκλήρου τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ κόσμου τῆς χώρας καὶ τῶν γονέων καὶ κηδεμόνων τῶν ἑλληνοπαίδων. Δὲν εἶναι εὐχερὲς οὔτε καὶ δυνατόν νὰ ἀποκτῶσιν ἀρτίαν καὶ ὠλοκληρωμένην μόρφωσιν τὰ τέκνα ἡμῶν, ἐὰν μὴ πρότερον τὸ πνεῦμα καὶ ἡ ψυχὴ αὐτῶν γαλουχηθῇ μὲ τὰ

αἰέρροα νάματα τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως καὶ μὲ τὰς ἀκαταλύτους καὶ αἰωνίους ἀρχὰς τοῦ «Εὐαγγελίου τῆς Εἰρήνης» καὶ μὴ ἀναβαπτισθῇ εἰς τὸ πνεῦμα τῶν θεοπνεύστων συγγραμμάτων τῶν μεγάλων τῆς Ἐκκλησίας πατέρων. Δὲν εἶναι δυνατόν διὰ τῆς λογικῆς καὶ διὰ τῆς γνώσεως, ὡς ὑποστηρίζει ὁ κ. Γεν. Γραμματεὺς τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, ἂν καὶ θεολόγος, ὁ ἄνθρωπος καὶ δὴ ὁ νεαρὸς τοιοῦτος νὰ ἀποφεύγῃ τὸ κακὸν καὶ νὰ πράττῃ πάντοτε τὸ ἀγαθόν. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκην χριστιανικῆς ἀγωγῆς καὶ πίστεως καὶ ὡς ἐκ τούτου μεταφυσικῆς καὶ ὑπερανθρωπίνης δυνάμεως καὶ χάριτος πρὸς ἀντιμετώπισιν τοῦ σκότους, τῆς ἀμαρτίας, τῆς διαφθορᾶς, τοῦ κακοῦ, τοῦ κόσμου «τοῦ ἐν τῷ πονηρῷ κειμένου».

Πῶς ὁ κ. Γεν. Γραμματεὺς ὡς Θεολόγος καὶ ἐπαῖων ἐπὶ τῶν θεμάτων τούτων, τῶν ὑψίστης θρησκευτικο-ἠθικο-κοινωνικῆς σημασίας δὲν εἶναι εἰς θέσιν, καίτοι ἡ Κοινὴ Γνώμη ἐντόνως διαμαρτύρεται, νὰ διευθετήσῃ τὸ ἐπίμαχον τοῦτο ζήτημα καὶ νὰ ἱκανοποιησῇ τὸν Ἑλληνικὸν λαόν, ὅστις εἶναι μέχρι θανάτου προσηλωμένος εἰς τὰ ἑλληνοχριστιανικά του ἰδεώδη; Δὲν ἔχει ὑπ' ὄψει του ὡς Θεολόγος τὰ τοῦ θεωρημονοῦ Παύλου θεία ρήματα τὰ πρὸς τὸν ἡγαπημένον μα-

θητήν του Τιμόθεον ἀπευθυνόμενα: «Σὺ δὲ μένε ἐν οἷς ἔμαθες καὶ ἐπιστώθης, εἰδὼς παρὰ τίνος ἔμαθες, καὶ ὅτι ἀπὸ βρέφους τὰ ἱερὰ γράμματα οἶδας, τὰ δυνάμενά σε σοφίᾳ εἰς σωτηρίαν διὰ πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Πᾶσα γραφὴ θεόπνευστος καὶ ὠφέλιμος πρὸς διδασκαλίαν, πρὸς ἐλεγχόν, πρὸς ἐπανόρθωσιν, πρὸς παιδείαν τὴν ἐν δικαιοσύνῃ, ἵνα ἄρτιος ᾦ ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος, πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρτισμένος». (Τιμοθ. Β' Κεφ. Γ' στιχ. 14-17), ἐν οἷς διακηρύσσεται περιτράνωσ ἡ ἀξία τῆς χριστιανικῆς παιδείας διὰ τῶν ἱερῶν γραμμάτων καὶ τῶν θεοπνεύστων Γραφῶν; Πῶς οἱ τρεῖς Μέγιστοι Οἰκουμενικοὶ διδάσκαλοι Βασίλειος, Γρηγόριος καὶ Χρυσόστομος, οἱ ἀποτελοῦντες πρότυπα διὰ τὴν νεότητά, ἐφθασαν εἰς περίοπτον ὕψος ἀρετῆς καὶ ἀγιότητος καὶ ἀπέβησαν φωστῆρες ἀπλανεῖς δι' ὅλας τὰς ἐποχάς; μόνον διὰ τῆς παντοειδοῦς ἄλλης μορφώσεως καὶ ἀποκτήσεως ἀπλῶς γνώσεων ἐπιστημονικῶν ἢ διὰ τοῦ συνδυασμοῦ τῆς ἐπιστήμης μετὰ τῆς θρησκείας; «**Ἐπιστήμη χωριζομένη ἀρετῆς πανουργία, οὐ σοφία φαίνεται**» λέγει ὁ Πλάτων, ὁ δὲ ἀδελφός τοῦ Ἰάκωβος «**Τίς σοφὸς καὶ ἐπιστήμων ἐν ὑμῖν; δεῖξάτω ἐκ τῆς καλῆς ἀναστρεφῆς τὰ ἔργα αὐτοῦ, ἐν πραύτητι σοφίας**» (Ἰακ. Γ' στίχ. 13). Ἐκ τῶν ὡς ἄνω γραφέντων καθίσταται δῆλον, ὅτι μοναδικὴ λύσις, καὶ καθησύχασις τοῦ ἐντόνως διαμαρτυρομένου Ἑλληνικοῦ ἐκπαιδευτικοῦ κόσμου καὶ λαοῦ, εἶναι ἡ ἐπαναφορὰ τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν ἐν τοῖς Σχολείοις τῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως, ὡς βασικοῦ καὶ μάλιστα πρωτεύοντος καὶ ἡ ὑποχρεωτικὴ παρακολούθησις αὐτοῦ ὑπὸ πάσης τῆς μαθητιώσης νεολαίας. Διὰ τῆς λύσεως αὐτῆς τοῦ φλέγοντος τούτου προβλήματος θὰ ἀποδειχθῇ, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις κατέχεται ὄντως ὑπὸ δημοκρατικῶν καὶ φιλελευθέρων ἰδεωδῶν, ἅτινα ὀφείλει οὐχὶ μόνον νὰ διασαλπίζῃ εἰς τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν εἰς πᾶσαν παρουσιαζομένην εὐκαιρίαν, ἀλλὰ καὶ νὰ τὰ πρεσβεύῃ ἀκραδάντως δι' ἐμπράκτου μάλιστα ἀποδείξεως τούτου.

Ο ΜΑΘΗΤΗΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ἐάν ἐπὶ τοῦ πλανήτου μας ἐγενήθη καὶ ἔζησεν ἄνθρωπος μὲ καρδίαν παλλομένην τοὺς ἱερωτέρους παλμούς τῆς ἀγάπης, ἀγάπης ἀδόλου καὶ ἀγίας, ἀγάπης εἰλικρινοῦς καὶ ἀνυποκρίτου, ἀγάπης τῆς ἐν Χριστῷ καὶ κατὰ Χριστὸν, τοιοῦτος ἐσφαλῶς ὁ πῆρξεν ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀμφιβολίας ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, ὁ ὑπὲρ πάντα ἄλλον προκρίθεις καὶ ἀγαπηθεὶς ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Ὁ Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ἐν τῇ ἀγάπῃ ἔθετο τὴν οὐσίαν τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τὴν ἀγάπην ἐκήρυτε μέχρι βαθέος γήρατος πρὸς τὰ πνευματικὰ αὐτοῦ τέκνα, ἐπαναλαμβάνων συχνάκις πρὸς αὐτά: «Τεκνία μου ἀγαπητά, ἀγαπᾶτε ἀλλήλους». Τὴν ἀγάπην ταύτην διεδύκωσεν καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν εἰπὼν: «Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν» (Ματθ. κβ' 40). Τὴν ἀγάπην ταύτην ἐξαίρουν πανταχοῦ καὶ οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι «ὁ γὰρ πᾶς νόμος, λέγει ὁ θεὸς Παῦλος, ἐν ἐνὶ λόγῳ πληροῦται, ἐν τῷ ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν.» (Γαλ. ε' 14). «Πλήρωμα νόμου ἡ ἀγάπη», λέγει πάλιν ὁ αὐτὸς Ἀπόστολος. Καὶ τῷ ὄντι, ἅπας ὁ χριστιανισμὸς εἶναι ἡ ἀγάπη ἡ χριστιανικὴ θρησκεία εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν θρησκεία τῆς ἀγάπης. Ἀπὸ τοῦ κηρύγματος τοῦ Εὐαγγελίου, ἡ ἀγάπη ἐξαπλωθεῖσα πανταχοῦ, ἐγένετο δύναμις ἀκαταγώνιστος εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων, ἡ ἱερὰ φλόξ ἡ διαθροαίνουσα πάντοτε τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν, ὁ παράγων πάσης ἀναπτύξεως καὶ προσόδου. Πᾶν ὅ,τι παρήχθη μέγα καὶ ἔξοχον ἐν τῷ χριστιανικῷ κόσμῳ εἰς τὴν χριστιανικὴν ἀγάπην ὀφείλεται. **Ἐκ τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης** ὡς ἀπὸ πηγῆς ἀενάου, ἀπέρρευσαν πάντοτε τὰ ἀγαθὰ τοῦ χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ. Ὁ Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, ὁ ὑψηλῆς οὗτος ἀειτός τῆς θεολογίας, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐξοχὴν ἀπόστολος τῆς ἀγάπης διακηρύττει: «Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ καὶ ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐν τῷ Θεῷ μένει καὶ ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ» (Α' Ἰωάνν. δ' 14). Δὲν εἶναι ἀπλὴ εἰκονικὴ ἐκφρασις εἶναι πλήρης ἀλήθεια, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ἀγάπη. Δὲν εἶναι μία τῶν ἰδιοτήτων τοῦ Θεοῦ ἡ ἀγάπη, ἀλλ' εἶναι αὐτὴ ἡ οὐσία αὐτοῦ. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Θεὸς εἶναι ἀγάπη, διὰ τοῦτο ἐξ αὐτοῦ ἀπορρέει πᾶσα ἀληθὴς ἀγάπη. Ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ μεγίστη ἐν τῷ κόσμῳ δύναμις. Ἡ ἀγάπη εἶναι ὁ συνεκτιζὸς τῶν ὄντων δεσμὸς, ἡ δύναμις ἡ ἐνοῦσα τὰ μέρη εἰς ἓν ὅλον, ἡ δύναμις, ἥτις θεμελιοῖ καὶ συνέχει πᾶσαν ἀνθρωπίνην κοινωνίαν, ἀνυψοῖ τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὸν Θεόν, καὶ διὰ δεσμῶν ἀρρήκτων συνδέει αὐτὸν μετὰ τοῦ πλησίον. Ἡ ἀληθὴς ἀγάπη ἡ ἐκ τοῦ Θεοῦ ἀπορρέουσα «πάντα στέγει, πάντα πιστεύει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει, οὐδέποτε ἐκπίπτει» (Α' Κορινθ. ιγ' 7). Ἄς ἐγκλωπώμεν καὶ ἡμεῖς τὴν ἀγάπην ταύτην. Ἄς τὴν καταστήσωμεν τοῦ βίου ἡμῶν τροφὴν, καὶ τὴν ἀγάπην ταύτην ἄς ἀναλάβωμεν ὡς ἥθος καὶ χαρακτῆρα, ὡς δύναμιν καὶ ἀμύνην. Ἡ ἀγάπη αὕτη θὰ μᾶς καταστήσῃ ἱκανοὺς ν' ἀπαλλαγῶμεν παντὸς ἐγωϊσμοῦ, νὰ ὑπερνικήσωμεν πᾶσαν δυσχέρειαν τοῦ βίου, νὰ θυσιάσωμεν τὸ ἴδιον εἰς τὸ κοινὸν συμφέρον, νὰ θυσιάσωμεν καὶ αὐ-

Οικοδομητική Στήλη

Αἱ ἁπείροι τοῦ Θεοῦ

πρὸς τὸν ἄνθρωπον εὐεργεσίαι

Ἐὰν ἕκαστος ἡμῶν διονυχιστικῶς τὰ τοῦ βίου του ἐρευνήσῃ καὶ μετ' ἀκριβείας καὶ λεπτομεροῦς ἐξετάσεως ταῦτα μελετήσῃ, θὰ διαπιστώσῃ μετὰ μεγίστης ψυχικῆς ἀγαλλιάσεως καὶ εὐγνώμονος καρδίας, ὅτι αἱ πρὸς αὐτὸν εὐεργεσίαι τοῦ Θεοῦ δὲν ἀριθμοῦνται καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν ἀπὸ ἀνθρωπίνην γλῶσσαν ἢ κάλαμον νὰ περιγραφῶσι καταλεπτῶς καὶ ἐν πάσαις ταῖς λεπτομερείαις.

Ὁ Πανάγαθος καὶ Πανοικτίρμων Θεὸς ἐν τῇ σωστικῇ καὶ φιλαγάθῳ Αὐτοῦ Προνοίᾳ, ἐπεμβαίνει κατὰ τρόπον προξενοῦντα τὸ δέος καὶ τὸν θαυμασμὸν εἰς τὰ καθ' ἕκαστον γεγονότα τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ παρέχει αὐτῷ τὰς καταλλήλους εὐκαιρίας ἀφ' ἑνὸς μὲν, διὰ τὴν ἡθικοπνευματικὴν βελτίωσιν αὐτοῦ καὶ τὴν πρόσδοον εἰς τὰ τοῦ πνεύματος, ἀφ' ἑτέρου δέ, διὰ τὴν προαγωγὴν του ἐπὶ τὰ κρείττω εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ἀνθρωπίνης δραστηριότητος.

Ἐν τῷ βίῳ ὅμως, ὃν ἐπὶ τῆς γῆς ὁ ἄνθρωπος διάγει, ἀπὸ τῆς νηπιακῆς ἡλικίας μέχρι τῆς γεροντικῆς τοιαύτης, συναντᾷ τοσαύτας καὶ τοιαύτας ἀντιξοότητας καὶ δυσχερεῖς περιστάσεις, εἰς τὰς ὁποίας θὰ ἦτο ἄδύνατον νὰ ἀνταπεξέλθῃ, ἐὰν ἡ Δεξιὰ τοῦ Ὑψίστου δὲν τὸν συνεκράτει εὐεργετικῶς καὶ δὲν τοῦ παρείχεν ἀρωγὴν καὶ συνδρομὴν δαψιλῇ καὶ ἄφθονον.

Ἐὰν ὁ Θεὸς δὲν ἐμερίμνα περὶ πάντων ἀνεξαιρέτως καὶ περὶ αὐτῶν τῶν ἐλαχίστων, ὁ ἄνθρωπος θὰ ἀπεγοητεύετο καὶ μοιραίως θὰ κατέληγεν εἰς τὴν ἀπελπισίαν καὶ τὴν αὐτοκτονίαν.

Ὁ βίος ἄνευ τῆς θείας ἀντιλήψεως καὶ προνοίας θὰ ἀπέβαινε δι' αὐτὸν φορτίον βαρὺ καὶ δυσβόστακτον.

Ἀλλὰ τοσοῦτον ἑξοχος καὶ μέγας ἐστὶν ὁ Θεὸς ἐν τῇ σοφίᾳ καὶ ἐν τῇ δυνάμει αὐτοῦ, ὥστε προνοεῖ περὶ πάντων, καὶ περὶ τῶν κρίνων τοῦ ἀγροῦ, καὶ περὶ τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ, καὶ περὶ αὐτῶν ἔτι τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς ἡμῶν, κατὰ τὴν ὥραίαν ἔκφρασιν τῆς Ἁγίας Γραφῆς τὴν ζῶν ἡμῶν ὑπὲρ τοῦ πλησίον. Ἄς ἀναπαρστήσωμεν πρὸ τῶν νοερῶν ὀφθαλμῶν τὸν θεῖον Ἀπόστολον καὶ μαθητὴν τῆς ἀγάπης ἀναφωνοῦντα καὶ πρὸς ἡμᾶς ὡς ἄλλοτε ποτε πρὸς τοὺς χριστιανούς «Τεκνία μου ἀγαπητά, ἀγαπάτε ἀλλήλους».

Ἄς ἀντηχῶσιν ἐν ἡμῖν διηλεκτῶς τὰ θεῖα ταῦτα ῥήματα τῆς ἀγάπης καὶ ἅς διαθερμαίνουν τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν ἡμῶν, ἵνα δυνηθῶμεν ν' ἀποβῶμεν καὶ ἡμεῖς φίλοι ἀγαπητοὶ καὶ ἐπιστήδιοι, ἔχοντες ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν τὸν Σωτῆρα Χριστὸν καὶ παρθένον καὶ θεολόγον τὴν ἀγνότητα καὶ καθαριότητα τοῦ βίου ἀπαστρέφοντες καὶ τὸν ἐν Τριᾷδι Θεὸν λόγοις καὶ ἔργοις ἀνομολογοῦντες καὶ διαπύσινως κηρύττοντες διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν πρὸς Αὐτὸν δεσμῶν δεήσεων τοῦ Μαθητοῦ τῆς Ἀγάπης.

φῆς. Περὶ τοῦ ἀνθρώπου ἰδιαίτατα, τῆς κορωνίδος τῆς Δημιουργίας, τοσοῦτον μεριμνᾷ καὶ προνοεῖ ὁ Θεὸς ὥστε «πάντα ὑπέταξεν ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτοῦ», ἵνα τὸν ὑπηρετῶσι καὶ καθιστῶσι τὴν ἐπὶ γῆς βιοτὴν αὐτοῦ εὐχάριστον καὶ ἄνετον.

Ἀλλὰ, καὶ ὅταν πολλάκις ἐξεγείρωνται κατὰ τοῦ ἀνθρώπου αἱ θύλλαι καὶ αἱ τρικυμῖαι τοῦ βίου, καὶ «κυκλοῦσιν αὐτὸν αἱ τοῦ βίου ζάλαι», καὶ ἀντιμετωπίζῃ μυρίους κινδύνους καὶ συμφοράς, καὶ τότε ὁ Θεὸς οὐδόλως ἀφίσταται ἀπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ παραχωρεῖ τὰ δεινὰ ταῦτα πρὸς ὄφελος καὶ ψυχικὴν σωτηρίαν αὐτοῦ.

Αἱ σκέψεις καὶ τὰ αἰσθήματα τοῦ ἀνθρώπου περιορίζονται εἰς τὸν στενὸν κύκλον τῶν πέντε αἰσθήσεων. Τὸ ὄμμα αὐτοῦ δὲν ἐπεκτείνεται πέραν τοῦ τάφου.

Ἄγνοεῖ κόσμον ἀνώτερον, ἀγαθὰ πνευματικώτερα.

Καὶ διὰ τοῦτο, ὅταν ἀπολέσῃ τὰ ὑλικά ἀγαθὰ, ὅταν στερηθῇ τῶν μέσων πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν ἐπιθυμιῶν αὐτοῦ, ἀπογοήτευσίς καὶ ἀπαισιοδοξία κυριεύει αὐτὸν καὶ μεμψιμοιρεῖ ἐνίοτε καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ἐν τῇ πραγματικότητι, αἱ θλίψεις καὶ αἱ δοκιμασίαι δὲν εἶναι ἄνευ ἀγαθῶν ἀποτελεσμάτων καὶ ἀποτελοῦσι δῶρα καὶ εὐεργεσίας τοῦ Δημιουργοῦ πρὸς ἡμᾶς. Ποσάκις τὸ φαινόμενον κακὸν ἀποβαίνει εἰς ἡμᾶς αἰτία εὐτυχίας! Ποσάκις ἡ συμφορὰ ἐξήγειρεν ἡμᾶς ἐκ τοῦ ληθάργου τῆς κακίας, ἐνίσχυσε τὸν χαρακτήρα ἡμῶν, ἀνέδειξε ἡμᾶς ἀνωτέρους ἡμῶν αὐτῶν!

Ὁ Οὐράνιος ἡμῶν Πατὴρ γινώσκει κάλλιον ἡμῶν, τίνων χρεῖαν ἔχομεν, αἱ δὲ βουλαὶ Αὐτοῦ δὲν εἶναι ὥσπερ αἱ βουλαὶ τῶν ἀνθρώπων, οὐδὲ τὰ διανοήματα Αὐτοῦ, ὥσπερ τὰ διανοήματα ἡμῶν. Δὲν ἐπιτρέπεται λοιπὸν εἰς ἡμᾶς νὰ γινώμεθα κριταὶ τῶν ἀνεξιχνιάστων βουλῶν τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ νὰ ὑποτασσώμεθα ἐν πᾶσιν εἰς αὐτάς, ἀναφωνοῦντες: «Ὁ βάθος πλοῦτου καὶ σοφίας καὶ γνώσεως Θεοῦ! Ὡς ἀνεξερεύνητα τὰ κρίματα αὐτοῦ καὶ ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ! Τίς γὰρ ἔγνω νοῦν Κυρίου; ἢ τίς σύμβουλος αὐτοῦ ἐγένετο;» (Ρωμ. κεφ. ΙΑ' στίχ. 33—35).

Ἀπείροι, ὅθεν, αἱ πρὸς ἡμᾶς εὐεργεσίαι τοῦ Θεοῦ καὶ ἔκδηλοι καὶ εἰς τὰς εὐτυχεῖς καὶ ἀτυχεῖς περιστάσεις τοῦ βίου ἡμῶν.

Ἀπέναντι τοιούτων εὐεργεσιῶν τοῦ Θεοῦ πρὸς ἡμᾶς, τί ἡμεῖς ὀφείλομεν νὰ πράξωμεν;

«Ἐνὸς δέ ἐστι χρεῖα» (Λουκ. ι' 42).

Ἰερὸν καὶ ἐπιτακτικὸν καθῆκον πάντων ἡμῶν ἐστὶ ἡ μέριμνα καὶ ἡ συνεχὴς φροντίς περὶ τῆς σωτηρίας τῆς ἀθανάτου ψυχῆς μας καὶ ἡ καθημερινὴ προσπάθεια καὶ ὁ ἀγὼν περὶ τῆς ἠθικῆς τελειώσεως ἡμῶν, διότι, ὡς λέγει ὁ Θεῖος Παῦλος: «οὐκ ἔθετο ἡμᾶς ὁ Θεὸς εἰς ὀργήν, ἀλλ' εἰς περιποίησιν σωτηρίας» (Θεσσ. ε' 9).

«Ἄρα, οὖν, ὡς καιρὸν ἔχομεν, ἐργαζώμεθα τὸ ἀγαθόν» (Γαλ. Στ' 10), κατὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ἵνα εὐαρεστήσωμεν τῷ Θεῷ καὶ φανῶμεν ἀντάξιοι τῶν μεγίστων καὶ ἀπείρων Αὐτοῦ εὐεργεσιῶν πρὸς ἡμᾶς.

“Ένας σημαντιuός σταδμός

“Η Ιστορία του Έροu ημuν άγwνος θά άνα γράφη εις τu πολυσέλιδον βιβλίον της, τήν Δευτέραν 29-9)12-10 64, uς τuν πλέον σημαντικόν σταδμόν.

Κατ’ αuτήν τήν ήμερομηνίαν έπραγματοποιήθη ή πρώτη πανηγυρική συνεδρίασις τής άπό καιροu εξαγγελθείσης μικτής κληρικολαϊκής έπιτροπής «Συντάξεως Κανονισμου Διοικήσεως».

“Η σημασία του γεγονuτος συνίσταται κυρίως εις τήν καθιέρωσιν Κώδικος Διοικήσεως, έν u θu διαγράφονται τά uπu τuν έρωuν Κανuνuν και τής συγκεκριμένης πραγματικότητος του Έροu ημuν άγwνος έπιτρεπτά uρια συμμετοχής τuν λαϊκuν εις τήν εκλογήν τuν ποιμένων τuν.

ΕΡΓON ΔΥΣΚΟΛON

“Us, διεκήρυξε u Πρόεδρος τής ειρημένης κληρικολαϊκής έπιτροπής, Σεβασμιuτατος κ. Χρυσuστομος, τu έργον είναι εις τu έπακρον δυσχερές. Συντελούμενον uμως τελικuς θά θέση ανασταλτικους φραγμuς εις τās «εκδηλώσεις του ζήλου» μερικuν θορυβοποιuν, uί uπuoi κατá καιρούς εμφανίζονται uς ρυθμιστά τuν παλαιοημερολογητικuν πραγμάτuν, έπιτυγχάνοντες αναστάτωσιν συνειδήσεων και φθοράν του κινήματος.

ΠΡΟ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ

“Ορθuς διεκηρύχθη κατá τήν πρώτην πανηγυρικήν συνεδρίασιν, uτι ή έφαρμογή του συντελεσθuσμένου Κώδικος Διοικήσεως θά άφερθu εις τήν ευ συνειδησίαν τuν διαφόρων παραγuντων του Έροu ημuν άγwνος. Δέν θά πρέπει νά επιδιωχθuσιν και κατá τu στάδιον τής συντάξεως και κατá τήν έφαρμογήν, ποταπαί σκέψεις και συμφέροντα.

ΓΕΝΙΚuΤΕΡΑ Η ΠΡΟΣΦΟΡΑ

Τu έργον τής έπιτροπής, uπερ ηδη έτέθη uπu τήν άδυσuπλητον παρακολuθήσιν του ήμερησίου τυπου, συνιστά γεμικωτέραν προσφοράν εις τήν uμuσιν καθuλου εκκλησιαστικuν προβληματuν έν τή Έλληνική πραγματικότητι. Είναι και αuτu ένας δείκτης τής προσοχής και τής ευθύνης, πu πρέπει νά χαρακτηρίζουν τá μέλη τής έπιτροπής.

ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

ΤΑΚΤΙΚΑ

Πρόεδρος, u Σεβ. Μαγνησίας κ. Χρυσuστομος.
“Αντιπρόεδρος, u Καθηγuόμενος Μάρκος Χανιuίης.

Μ έ λ η

“Αρχιμ “Ανεμπuδιστος Μuότης.
” Μερκούριος Καλοσκάμης.

“Η Έπιτροπή Συντάξεως Κανονισμου Διοικήσεως τής Εκκλησίας τuν Γ.Ο.Χ. Έλλάδος.

- » Διονύσιος Καλάργγυρος.
- » Θεόφιλος Τσίριμπας.
- » Γαβριήλ Καλαμισάκης.
- » Παΐσιος Εὐθυμιάδης.

Πρωτοπρεβ. Σάββας Παπαδόπουλος (Θεονίκης).

- » Μιχαήλ Σαββόπουλος (Δράμας).

Λαϊκοί : Σταύρος Καραμήτσος (Θεολόγος).

- » Πανηγ. Βασιλειάδης (Θεονίκης).
- » Γεώργ. Πουλαντζακίδης.
- » Ἰωάν. Μιχαλόπουλος.

ΑΝΑΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΑ

- 1) Ἀρχιμ. Εὐσέβιος Καραγιώργος (Στυλίδς).
- 2) » Παΐσιος Φινοκαλλιωτάκης
- 3) » Ἰγνάτιος Τσαντίλης.
- 4) » Ἰουστίνος Κολοτούρος.
- 5) » Ἀγαθάγγελος Δακούσης
- 6) » Κυπριανός Ἀθανασίου
- 7) Αἰδεσιμ. Ἀντώνιος Παπακαλούσιος (Λάρισα).
- 8) » Γεώργιος Σηυράκης.
- 9) Λαϊκοί : Γεώργιος Γκούμας.
- 10) » Σταμ. Μαγγανάκης.

Η ΤΕΛΕΤΗ

Με πραγματικήν κατανύξιν καὶ συγκίνησιν ἤρχισε ἡ συνεδρίασις κατὰ τὸ ἀκόλουθον πρόγραμμα :

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗΣ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕΩΣ

ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος φέρων ὁμόφορον ἐγείρεται καὶ ἀρχίζει :

«Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν....»

Ὁ Διάκονος : Ἀμήν Τὸ τρισάγιον.

Ἀπαντες οἱ παριστάμενοι : Εὐλογητὸς εἰ Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, κ.λ.π.

Ὅτε καταβῆς τὰς γλώσσας συνέχεε...

Ὁ Διάκονος : Ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐπεὶ τῆς ἀνωθεν εἰρήνης καὶ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐπεὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν Αὐξεντίου καὶ πάσης τῆς ἐν Χριστῷ ἡμῶν ἀδελφότητος τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐπεὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Προέδρου Χρυσοστόμου καὶ τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐπεὶ τοῦ ἀνωθεν φωτισμοῦ αὐτῶν καὶ πάσης τῆς ἐν Χριστῷ διεξαγωγῆς τοῦ ἔργου αὐτῶν τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος : Εἰρήνη πᾶσιν.

Ὁ Διάκονος : Τὰς κεφαλὰς ἡμῶν τῷ Κυρίῳ κλίνομεν.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος : «Χριστέ τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, τὸ φωτίζον καὶ ἀγιάζον πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον, κ.λ.π.»

Ἀπόλυσις

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. κ. Αὐξέντιος ἐξεφώνησε τὸν κατωτέρω λόγον πρὸς τὴν ἐπιτροπὴν.

Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς

Πατέρες Ἅγιοι

Τέκνα ἐν Κυρίῳ Ἀγαπητά,

Εἶναι εἰς ὅλους ἡμᾶς γνωστὴ ἡ χραιομότης τῶν περιστάσεων. Τὸ κυριώτερον αἷτιον τῆς χραιομότη-

Ἀπὸ τὴν ἐορτὴν τῆς Ἁγίας ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Σοφίας καὶ τῶν Τριῶν Θυγατέρων Αὐτῆς Πάστεως, Ἐλπίδος καὶ Ἀγάπης εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ Κορυθαλλοῦ «Καραγά-
λιου» λειτουργοῦντος τοῦ Ἀγ. Σαλαμίνος κ. Γερωντίου, ἐν ᾗ ἔλαβε χώραν χειροτονία Διακόνου.

τος αὐτῆς, τῆς ὁποίας αἱ συνέπειαι παραμένουν εἰ σέτι ἄγνωστοι, εἶναι ἡ ἀποστασία ἀπὸ τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἀξίας, ποὺ συνθέτουν τὴν φωτεινὴν καὶ ζωογόνον πραγματικότητα τῆς Ὁρθοδοξίας.

Καὶ ἡ ἀποστασία, ἥτις ἐξεδηλώθη εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς, τὸν ἐκκλησιαστικόν, τὸν κοινωνικόν, τὸν ἡθικόν, παρέσυρε καὶ παρασύρει ομάδας, κατὰ κόσμον ἐπισήμους καὶ σοφοὺς, ἔθνη ὁλόκληρα.

Κατὰ τῆς ἀποστασίας αὐτῆς ὠρθώθησαν, κατ' εὐδοκίαν Θεοῦ, οἱ ταπεινοί, οἱ ἄσημοι «τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου, τὰ ἀσθενῆ».

Οὕτω διεμορφώθη τὸ κίνημα τῆς σωτηρίας, τὸ χλευαστικῶς ἀποκληθὲν παλαιομερολογητικόν. Δυστυχῶς ὅμως τὸ κίνημα αὐτὸ τὸ κατεφθόνησε ὁ Διάβολος καὶ ἀδυσωπῆτως τὸ κατεδίωξε. Τὸ κατεδίωξε κυρίως δι' ἐσωτερικῶν πειρασμῶν, διὰ μερισμῶν καὶ διαιρέσεων. Ἀπὸ τὸν κίνδυνον τοῦ ὁλοκληρωτικοῦ ἐκμηδενισμοῦ διέσωσε τὸ κίνημα τὸ παράστημα τοῦ ἀειμνήστου ἡμῶν Ποιμενάρχου Πρ. Φλωρίνης Κ. Χρυσοστόμου.

Καὶ πάλιν, πρὸς στιγμήν, ὁ πειρασμὸς ἐκάγχασε ὁ θάνατός του ἢ μᾶλλον ἢ πρὸς Κύριον ἐκδημία τοῦ μακαριστοῦ ἐκείνου ὁμολογητοῦ ἔδειξε, ὅτι καὶ τὸ κίνημα αὐτὸ τῆς σωτηρίας θὰ ἐξεμηδενίζετο.

Ἡ Θεία ὅμως Πρόνοια, ἡ συντηροῦσα τὰ κινήματα, ποὺ ἀποβλέπουν εἰς τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, εὗρε τρόπον νὰ ἐπιβίωσῃ καὶ τὸ κίνημα ἡμῶν, ὅπερ ἔχει τροφοδοτηθῇ ἀπὸ τὸν ἄγνον συντηρητικὸν καὶ ἐπιδιώκει τὸ μεγαλεῖον τῆς Ὁρθοδοξίας.

Καὶ ἤδη τὸ κίνημα αὐτό, ἡ ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ., ἡ διατηροῦσα ἀλύμαντον τὴν πρᾶξιν καὶ τὴν ἐννοιαν, τῆς Μιάς, Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, τελεῖ πλέον ὑπὸ Σύνοδον ἐπισκόπων.

Ἡ εὐκαιρία ὅμως αὕτη τῆς Θείας Προνοίας μᾶς καθιστᾷ ὑπευθύνους διὰ τὴν ἐπιτυχίαν μιᾶς πληρότητος, διὰ τὴν πραγματοποίησιν μιᾶς ὑπεροχῆς, συμφώνου πρὸς τὸ πνεῦμα τῶν Πατέρων.

Θὰ πρέπει ἡ καθ' ἡμᾶς ἐκκλησία νὰ καταστῇ ὑποδειγματικὴ ἐν πᾶσιν, ὥστε νὰ ἐφελκύσῃ τὴν προσοχὴν ὅλων καὶ νὰ ἀποτελέσῃ τὴν μικρὰν ζήτην, ἥτις θὰ παραγάγῃ τὸν ἄρτον ἢ μᾶλλον τοὺς ἄρτους τῆς πνευματικῆς τροφοδοσίας τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Πρὸς τοῦτο ἡ καθ' ἡμᾶς Ἱερὰ Σύνοδος συνεκρότησε τὴν παροῦσαν ἐπιτροπὴν, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ ζηλευτοῦ καὶ πεπαιδευμένου Ἱεράρχου Μαγνησίας κ. Χρυσοστόμου.

Ἡ ἀποστολὴ τῆς Ἐπιτροπῆς αὐτῆς εἶναι βαρυτάτη. Καλεῖται, κατὰ κύριον λόγον, νὰ συντάξῃ Κανονισμόν Διοικήσεως τῆς ἡμετέρας ἐκκλησίας, στηριζόμενον μὲν ἐπὶ τῶν θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων, προσαρμοζόμενον ὅμως καὶ πρὸς τὴν ιδιόμορφον πραγματικότητα τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.

Τὸ ἔργον εἶναι δύσκολον, διότι ὁ ἀναμενόμενος Κανονισμὸς, δὲν θὰ εἶναι τὸ ἀπλοῦν Καταστατικὸν ἐνὸς Σωματείου, ἀλλὰ ὁ Κώδιξ πορείας τῆς θεοτεύκτου ὁλκάδος τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας.

Ἰσως θὰ ἔπρεπε, κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Πεντηκοστῆς, τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων νὰ συνέλθῃ ἅπαν τὸ πλήρωμα τῶν ἀδελφῶν. Τὸ

τοιοῦτον, πρακτικῶς κατ' ἀρχὴν ἀδύνατον, καθίσταται ἀδύνατον καὶ ἐκ τῆς ἐλλείψεως τοῦ ζήλου καὶ τῆς φλογεῆς πίστεως τῶν σημερινῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἄλλωστε, κατὰ τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἀγίου Ἰγνατίου Θεοφόρου «ὅπου ἐπίσκοπος ἐκεῖ καὶ ἐκκλησία». Ἐπομένως ἡ παρουσία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μαγνησίας, ὡς ἐκπροσώπου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀλλὰ καὶ φορέως τῆς ἐννοίας τῆς Ἐκκλησίας, ἐξασφαλίζει τὴν παρουσίαν ὁλοκληροῦ τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματος, τοῦ πιστεύοντος εἰς τὴν Θείαν τῆς Ἐκκλησίας ἀποστολὴν.

Ἐπὶ πλέον καὶ ἡ σύνθεσις τῆς ἐπιτροπῆς ἐκ λαϊκῶν καὶ κληρικῶν εἶναι πράγματι ἀντιπροσωπευτικὴ.

Σεβασμιώτατε, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος καὶ τὸ πλήρωμα Γ.Ο.Χ. ἑλάνθας, ἀναμένουν ἀπὸ τὴν ἐργασίαν ὑμῶν τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος Διοικήσεως.

Ἄς μὴ λησμονῶμεν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι θεοσύστατος καὶ ἐπομένως ὁ κυριώτερος παράγων προόδου καὶ ἐπιτυχίας παντὸς ἐκκλησιαστικοῦ ἔργου εἶναι ὁ ἀνωθεν φωτισμός.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐργασιῶν Σας, εἰς κοινήν σύσκεψιν Ἱερᾶς Συνόδου καὶ μελῶν ἐπιτροπῆς, θὰ περιβληθῇ μὲ τὸ κύρος ἐκκλησιαστικοῦ Κώδικος καὶ ἐν συνεχείᾳ θὰ τὸ ἐμπιστευθῶμεν εἰς τὴν εὐσέβειαν τοῦ τε κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ μας.

Γνώμων εἰς τὰς ἐργασίας θὰ πρέπει νὰ εἶναι τὸ συμφέρον καὶ μόνον τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, κριτήρια δὲ σκέψεως ἡ ἱερὰ τῆς Ἐκκλησίας παράδοσις.

Ἀπόψεις καὶ τάσεις προσώπων, ὁσονδήποτε ἀξιόλογοι καὶ ἐὰν ὦσιν, ἐφ' ὅσον δὲν θεμελιούνται ἐπὶ ἐκκλησιαστικῶν κριτηρίων, δὲν ἔχουν θέσιν.

Πρόσχωμεν δὲ, διότι ἡ μυστικὴ ἐννοια τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις εἶναι καὶ ἡ μόνη ὁρθόδοξος, τείνει νὰ ἐξαφανισθῇ ὑπὸ νὰ ρεύματα πολυμόρφου ἐκκοσμητικῆς, θεωρούσης τὴν ἐκκλησίαν χώραν διαμάχης τάξεων.

Πεποιθήμεν ἐπὶ τε τὸν φωτισμὸν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν σύνεσιν τοῦ τε Σεβασμιωτάτου Προέδρου καὶ τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς, καὶ ἐλπίζομεν, ὅτι θὰ τεθῇ βάσις ἀδαμαντίνη, ἐφ' ἥς θὰ συντρίβωνται πᾶσαι αἱ ἐκ μικρονοίας ἢ ἀσεβείας ἀντιδράσεις.

Η ΑΝΤΙΦΩΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Μεστὴ ἐννοιῶν καὶ ιδεῶν ἐπαγωγῶν ὑπῆρξε ἡ ἀντιφώνησις τοῦ Σεβασμιωτάτου Μαγνησίας. Ἐξῆρε τὴν σημασίαν τοῦ Κώδικος, ἔκαμε ἐκκλησιν πρὸς τὰ μέλη, ὅπως συνεργασθῶσιν μετ' εἰλικρινείας καὶ ἐτόνισε τὴν σημασίαν, τὴν ὁποίαν θὰ ἔχῃ ἡ ἐπιτυχία διὰ τὸ μέλλον τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.

Μὲ πνεῦμα ἀγάπης καὶ ἐνδιαφέροντος ὁμίλησαν ὁ Πατὴρ Μάρκος Χανιώτης, οἱ Ἀρχιμανδρίται Γαβριὴλ Καλαμισάκης, Θεόφιλος Τσίρμπας, Διονύσιος Καλάργγρος, Εὐσέβιος Καραγιώργος, Ἰγνάτιος Τσαντίλης. Οἱ Ἱερεῖς: Σάββας Παπαδόπουλος, Μιχαὴλ Σαββόπουλος, Ἀντώνιος Παπακαλοῦσιος, οἱ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΨΕΥΔΟΧΡΙΣΤΟΥ ΠΑΠΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὅποταν δὲ ἡ εἰκὼν αὕτη ἐξέτεινε τοὺς βραχίονας αὐτῆς ὥς ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ περιπύξῃ τινὰ περιπαθῶς εἰς τὴν καρδίαν της, ὁ πλήρης στρατιωτικὸς σάκκος ἑνὸς Πολωνοῦ γρεναδιέρου προσεφέρθη νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν θέσιν τοῦ ζώντος θύματος. Τὸ ἄγαλμα ἐνηγαλίσθη τὸν σάκκον σφιγκτικῶς, ὁπότεν

λαϊκοί : Σταῦρος Καραμήτσος, Παν. Βασιλειάδης, Ἰωάν. Μιχαλόπουλος καὶ Σταμάτιος Μαγγανάρης.

Η ΠΟΡΕΙΑ ΤΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ

Ὁ Σεβασμιώτατος Μαγνησίας κ. Χρυσόστομος, ἀφοῦ δι' ὀλίγων ἀνέπτυξε τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἐκπονηθὲν σχέδιον Κώδικος, παρέδωκε ἀνὰ ἑν ἀντίτυπον τούτου εἰς τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς, ἵνα τὸ μελετήσουν κατ' ἰδίαν, σημειώσουν τὰς παρατηρήσεις των καὶ εἰς προσεχῇ συνεδρίῳ συζητήσωσιν κατ' ἄρθρον τὸν Κώδικα καὶ ἐγκρίνωσιν τούτον κατὰ τε τὰ ἄρθρα καὶ ἐν τῷ συνόλῳ του. Ἡ νέα συνεδρίασις ὤρισθη διὰ τὴν 3)16 Νοεμβρίου 1964, ἡ μέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 7 μ. μ.

ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΓΛΥΚΙΣΜΑΤΩΝ

Εἰς ἕνα περιβάλλον ἀδελφικῆς οἰκειότητος προσεφέρθησαν γλυκίσματα, ἀντηλλάγησαν εὐχαί, διετυπώθησαν αἵσιοι καὶ εὐδαίμονι προβλέψεις.

ΑΙ ΕΥΧΑΙ ΜΑΣ

Τὸ ἐπίσημον ὄργανον τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, ἰδιαιτέρως χαίρεται διὰ τὴν εὐχάριστον ἐξέλιξιν τῶν πραγμάτων τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος καὶ εὐχεται ὁλοψύχως τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἐργασιῶν τῆς ἐπιτροπῆς.

ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ

Μετὰ ὑποδειγματικῆς τάξεως καὶ ἡσυχίας διεξήχθησαν τὴν 28.9.64. Π.Η. αἱ ἀρχαιρεσίαι τοῦ ζηλευτοῦ παραρτήματος τῆς ΣΤΥΛΙΔΟΣ διὰ τὴν ἀνάδειξιν τοῦ νέου Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ τῆς ἐξελεγκτικῆς ἐπιτροπῆς.

Τὰ ἀποτελέσματα ἔχουν ὥς ἑξῆς: Ἐξελέγησαν

1) Τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

Πρόεδρος, ὁ κ. Παναγ. Πολυζώης.

Αντιπρόεδρος ὁ κ. Νικόλαος Νέτσικας

Γραμματεὺς, ὁ κ. Γεώργ. Ἀλεξίου.

Ταμίας, ὁ κ. Βασίλ. Κωστιούλας.

Ἐφορος, ὁ κ. Ἰωάν. Ἀργυρίου.

2) Τῆς Ἐξελεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς.

Πρόεδρος ὁ κ. Βασίλ. Καλύβας.

Γραμματεὺς ὁ κ. Βασίλ. Παπαντωνίου

Μέλος ὁ κ. Ἰωάν. Τσιτούρας.

Ἀπαντᾶς τοὺς ἀνωτέρω συγκαίρομεν ἐγκαρδίως καὶ εὐχόμεθα εἰς αὐτοὺς τὸν ἀνωθεν φωτισμὸν καὶ τὴν ἐξ ὕψους ἐνίσχυσιν, εἰς τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ἀνέλαβον.

δὲ ὁ ὑπηρετὴς συμφώνως πρὸς τὰς δοθεῖσας διατάγας ἔκαμεν ὥστε τὸ ἄγαλμα νὰ ἀνοίξῃ τοὺς βραχίονας του καὶ ἐπανελθῇ εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ στάσιν, ὁ σάκκος εἶχε διατρυθῇ εἰς βάθος δύο ἢ τριῶν δακτύλων καὶ ἔμεινε κρεμᾶμενος ἐπὶ τῶν αἰχμῶν τῶν καρφίων καὶ τῶν λεπίδων τῶν ἐγχειριδίων.»

Εἰς ταῦτα πρέπει νὰ προσθέσωμεν καὶ συγχωροχάρτια, δι' ὧν ὁ ψευδόχριστος ἐπώλει τὸν Παράδεισον μὲ τὸν πῆχυν. Ὁ Spensheim λέγει. «Ὁ θεσμὸς τῆς ἀφέσεων τῶν ἁμαρτιῶν ἦτο τὸ νομισματοκοπεῖον, τὸ ὁποῖον ἔκοπτε χρῆμα διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρώμης, χρυσωρρυχεῖο διὰ φαυλοβίους ἀνεψιοὺς καὶ φυσικὰ τέκνα τῶν παπῶν. Τὰ νεύρα τῶν παπικῶν πολέμων, τὰ μέσα πρὸς ἐξόφλησιν χρεῶν, καὶ ἀνεξάντλητοι πηγαὶ τροφῆς καὶ πολυτελείας εἰς τοὺς πάπας.» Καὶ ὁ θεολόγος Lagman Abbot ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου γράφει. Μεταξὺ ἄλλων αἰτιῶν, διὰ τὰς ὁποίας αἱ ἀφέσεις ἐχορηγοῦντο περισσότερον πρότερον ἢ τώρα, ἦτο καὶ ἡ συνεισφορά χρημάτων ὑπὲρ τῆς ἐκκλησίας. (Συνεχίζεται)

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Τὴν 20ην Ὀκτωβρίου Π. Η. πανηγυρίζει ὁ Ἱερὸς Ναὸς Παναγίας Γλυκοφιλούσης, ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Γερασίμου Κεφαλληνίας. Θὰ τελεσθῇ πανηγυρικὴ λειτουργία μετ' ἄρτοκλασίας, χοροστατοῦντος Ἀρχιερέως.

Συγκοινωνία δι' αὐτοκινήτων Περισοῦ ἀπὸ ὁδοῦ Στουρνάρα. 4η Στάσις Περισοῦ.

—Τὴν 20ην Ὀκτωβρίου (Π.Η.) πανηγυρίζει ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Ἀρτεμίου Κορυδαλλοῦ, δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας. Συγκοινωνία: Ἀπὸ Ἀθήνας Λεωφορεῖα Κορυδαλλοῦ, ἀφετηρία ὁδὸς Μενάνδρου. Στάσις Ἁγίου Ἀρτεμίου. Ἀπὸ Πειραιᾶ Λεωφορεῖα Ἁγίων Ταξιάρχων, στάσις Ἀγ. Ἀρτεμίου.

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΚΛΗΡΙΚΩΝ

Τὸν Σεπτέμβριον μετέβησαν πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν χριστιανῶν μας οἱ κάτωθι Ἱερεῖς.

1) Ὁ Ἀρχιμ. Μερχούριος Καλοσκάμης εἰς Τήνον καὶ Σπάτα.

2) Ὁ Ἀρχιμ. Εὐγένιος Στεργιογιάννης εἰς Λαμίαν.

3) Ὁ Αἰδεσ. Γεώργιος Πατσάλης εἰς Λουτοφί—Θηβῶν.

4) Ὁ Αἰδεσ. Κων. Παπ. ντωνίου εἰς Λαμίαν.

5) Ὁ Ἱερομ. Παρθένιος Κοντογιώργος ἐκ Στυλίδος εἰς Δομοκόν.

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ ἀδελφοὶ συνδρομηταὶ τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» ὅπως ἀποστείλουν τὰς ὀφειλόμενας συνδρομὰς των, καθ' ὅτι αὐτὰ καὶ μόνον ἀποτελοῦν τὸν κύριον οἰκονομικὸν πόρον διὰ τὴν ἐκδοσιν καὶ κυκλοφορίαν τοῦ ἐπισήμου ὁργάνου τῆς κινήσεώς μας.

Ἐκ τῶν Γραφείων

ΣΕΧΟΝΟΤΕΑ ΚΡΙΣΕΙΣ

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Είδοποιούνται οί Διοικηταί τῶν ἀνά τήν Ἑλλάδα Παραρτημάτων, ὅτι ἐξεδόθησαν οί ἡμεροδείκται τοῦ ἔτους 1965 καί παρακαλοῦνται, ὅπως διαβιβάσωσιν ἐγκαίρως τὰς παραγγελίας των.

Λόγῳ ὑπερτιμήσεως τοῦ χάρτου τιμῶνται:

Τοῦ τοίχου δραχ. 8.

Οί ἐγκόλπιοι (τῆς τσέπης) δραχ. 2.

ΑΙ ΔΥΣΑΡΕΣΤΟΙ ΣΥΝΕΠΙΑΙ ΙΗΣ ΑΝΕΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

Ἀνησυχητική ἡθική κρίσις, καθ' ἣ ἀναφέρεται εἰς εἰδικὴν ἐπ' αὐτοῦ ἔρευναν, μαστίζει τὴν σημερινὴν Σουηδίαν, ἔνεκα τῆς ἀνευ προηγουμένου καὶ ὁλονὲν αὐξανομένης ἐκλύσεως τῶν ἡθῶν, λόγῳ τῆς ἀπολύτου σεξουαλικῆς ἐλευθερίας, ἣτις ἐπικρατεῖ μεταξὺ τῶν νέων ἀπὸ πολὺ μικρᾶς ἡλικίας. Σημειωτέον, ὅτι ἡ Σουηδία ἔχει ἀνεπτυγμένην οἰκονομικὴν εὐημερίαν, τοῦθ' ὅπερ σημαίνει, ὅτι ἡ ἡθική κρίσις αὕτη ὀφείλεται ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον εἰς τὴν ἔλλειψιν χριστιανικῆς διαπαιδαγωγήσεως τῆς νεολαίας ἣτις ἀνευ Χριστοῦ φέρεται μοιραίως πρὸς τὸν κρημνὸν τῆς ἡθικῆς καταπτώσεως καὶ ἀπωλείας.

Ἀκουσάτωσαν ταῦτα οἱ ἀρμόδιοι ἐπὶ τοῦ Ὑπουργείου παιδείας κυβερνητικοὶ παράγοντες τοῦ ἡμετέρου ἔθνους, οἱ ἐπιδιώκοντες τὴν κατάργησιν τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν καὶ κατὰ φυσικὴν συνέπειαν καὶ τὴν κατάργησιν χριστιανικῆς ἀγωγῆς καὶ μορφώσεως τῆς νεότητος!

ΤΑ ΥΠΟΥΛΑ ΤΕΧΝΑΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

Ὡς γνωστόν, ἡ Β' ἐν Βατικανῷ Σύνοδος τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας ἀπεφάσισε τὸ ἐξῆς κατακλητικόν: Ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς ὁπαδοὺς τῆς νὰ προσέρχωνται εἰς τοὺς Ναοὺς τῶν Ὁρθοδόξων καὶ νὰ μεταλαμβάνωσι τῶν Ἀγράντων Μυστηρίων, καθὼς καὶ εἰς τοὺς Ὁρθοδόξους νὰ κοινωνῶσι ἐν τοῖς Ναοῖς τῶν Παπικῶν. Καὶ τοῦτο προφανῶς ἀποτελεῖ ἐν τέχνασμα δόλιον καὶ πονηρὸν τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας πρὸς ἄγραν τῶν ἀφελῶν Ὁρθοδόξων. Στῶμεν καλῶς!, διότι αἱ διαθέσεις καὶ τὰ ἐλατήρια τῶν Παπικῶν, ὡς εἶναι ἱστορικῶς ἀποδεδειγμένον, οὐδέποτε ὑπῆρξαν ἀγνὰ καὶ ἀνιδιοτελεῖ καὶ ἀπόδειξιν τοῦτου λαμπρὰν ἀποτελεῖ τὸ ἔργον τῆς ὑπούλης καὶ καταχθονίως δρώσης ἐν Ἑλλάδι Οὐνίας.

Ἄν ποθῶσι νὰ «γενθῶσι τῆς χρησιότητος τοῦ Κυρίου» οἱ Ρωμαιοκαθολικοί, ἄς προσέλθωσι ἐν μετανοίᾳ εἰς τοὺς οὕς κακῶς ἐξέπεσον κόλπους τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἣτις μόνῃ ἐστί ἡ γνησί

θεματοφύλαξ τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως καὶ τῶν θείων καὶ ἱερῶν κανόνων τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας!

ΠΕΡΙ ΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΥ

Κατὰ πληθοφροίας τοῦ ἐγκρίτου καὶ ἐποικοδομητικοῦ περιοδικοῦ «Σταυρός», ὁ κ. Παπανοῦτσος, ὁ εἰσηγητὴς πολλῶν ἐκπαιδευτικῶν μεταρρυθμίσεων, γράφει εἰς καθημερινὴν ἐφημερίδα τῶν Ἀθηνῶν, ὅτι ὁ Ἀνθρωπισμὸς «ἐμφανίζεται ἱστορικὰ καὶ ἀποφασιστικὰ κατοχυρώνεται μέσα σὶν ὁρχαῖο Ἑλληνικὸ κοινωνικὸ καὶ πνευματικὸ κόσμος». Προχωρῶν δὲ περισσότερον διατυπώνει καὶ τὴν περιεργον θεωρίαν, ὅτι ὁ Ἀνθρωπισμὸς τῶν ἀρχαίων ὄχι μόνον εὐρύσκειται ἐγγύτατα πρὸς τὴν Χριστιανικὴν ἀγάπην, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ὑπερβαίνει αὐτὴν ἐξ ἄλλης ἰσότητος! Ἐκ πρώτης ὁ ψεῦς ὁ κ. Παπανοῦτσος παρουσιάζεται τελείως ἀνιστόρητος καὶ ἀδαὴς ἐπὶ τοιοῦτων θεμάτων, παραλλήλως δὲ καὶ ἀσεβής, καθ' ἣν στιγμὴν ἐγκωμιάζει καὶ ἀναβιβάζει μέχρι τρίτου Οὐρανοῦ τὸ Ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν πνεῦμα, ἐνῶ ὑποβιβάζει τὸν Χριστιανισμόν, περὶ οὗ προφανῶς ἐλάχιστα γνωρίζει. Ὡς μελετήση καὶ ἐμβαδύνη πρότερον εἰς τὰς Ἀγίας Γραφὰς καὶ τὰ θεόπνευστα κείμενα τῶν Ἀγίων τῆς Ἐκκλησίας Πατέρων καὶ ἄς συγκρίνη ταῦτα πρὸς τὰ κείμενα τοῦ παγανισμοῦ καὶ τότε ἄς δημοσιογραφῇ καὶ φιλοσοφῇ, ἐὰν εἶναι τῷ ὄντι ἱκανὸς νὰ πράττῃ τὸ τοιοῦτον!

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑΙ

Τὴν 4ην Σεπτεμβρίου ἔ. ἔ. ἐξεμέτρησε τὸ ζῆν ὁ Πρόεδρος τῶν Γ.Ο.Χ. Στυλίδος Ἰωάννης Ν. Χαλαμπίτης εἰς ἡλικίαν 85 ἐτῶν, τὸ ἐπάγγελμα κτηματίας. Ὁ αἰώνιος ἀδελφὸς ἡμῶν ὑπῆρξε μέγας εὐεργέτης τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, ἔνεκα τῶν πολλῶν δωρεῶν του πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, διὸ καὶ ἐτύγχανε μεγίστης ἐπολήψεως ὑπὸ πάντων τῶν Στυλιδιωτῶν.

Κατὰ τὴν κηδείαν του παρέστησαν τρεῖς ἱερεῖς ὁ Ἀρχιμ. Εὐσέβιος, ὁ Ἱερομ. Παρθένιος καὶ ὁ Πατήρ Κων(ν)τίνος, ὅστις καὶ ἐξῆρε τὴν ἀρετὰς τοῦ μεταστάντος.

Τὴν 9ην τρεχ. μηνὸς (Π.Η.) ἐξεδήμησεν εἰς Κύριον, πλήρης ἡμερῶν, ὁ παλαιμάχος αγωνιστὴς τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος Ἰωάννης Κόκκας Τὸ Σωματεῖον «Παναγία Ὁδηγήτρια» ἀντὶ στεφάνου διένειμεν εἰς ἀπόρους οἰκογενεῖας εἰς μνήμην τοῦ ἀποβίωσαντος δεχ. Πεντακοσίας (500). Τὸ Δ. Συμβούλιον παρέστη σύσσωμον εἰς τὴν κηδείαν καὶ συνελευσθήτη τὴν τεθλιμένην σύζυγόν του, ἣτις τυγχάνει ἐκλεκτὸν ἰδρυτικὸν μέλος τοῦ Σωματείου.

Αἰωνία αὐτῶν ἡ μνήμη!